

PEDRO ELIAS EN BENT VAN LOOY

Omdat geen plek een mooier symbool is voor ontspannen en spannende ontmoetingen dan een hotel, droppen we twee gasten samen op een kamer voor een avond en een nacht tussen de lakens. Vrienden of nieuwsgierige vreemden, op bekend of onbeslagen terrein. In Hotel Mozart geven Bent Van Looy en Pedro Elias het eerste interview in de geschiedenis van hun vriendschap. 'Het leuke is dat hij mij op een aangename manier kan uitlachen.'

DOOR KATRIEN STEYAERT, FOTO'S JOHAN JACOBS

'Nee, ik ga niet dood. Echt niet. Ik heb twee zonen.' Pedro Elias zegt het stellig. Hij wil elke vorm van bezorgdheid de kop indrukken. Een kogelwerend vest van telefoonboeken, erg geruststellend klinkt dat niet. Pedro maakte er eentje voor het programma *Geubels en de idioten* en zijn collega Sarah Vandeursen mag hem de dag na ons gesprek beschieten. 'Toch een beetje een mindfuck.' Maar dat zijn zorgen voor morgen.

Bent wandelt de lobby binnen, fris en knapperig als altijd. Hij heeft er nochtans ook een heftige dag op zitten: 28 nieuwe deelnemers aan *The voice van Vlaanderen*. 'De hele dag onderhevig zijn aan zoveel emotie en passie klinkt misschien makkelijker dan beschoten worden, maar het is net zo goed een aanslag, op je ziel dan. Nadien droom ik er echt van.'

Voor wie Bent kent als de compromisseloze zanger en drummer blijft het raar om hem te zien te midden van zoveel commercieel vuurwerk. 'Ik heb me ook afgevraagd of ik het wel moest

doen', zegt hij. 'Ik had nee gezegd', grinnikt Pedro. 'Omdat de jonge Bent zelf nooit langs zo'n jury zou zijn gepasseerd. Maar ik vind het geweldig dat hij niet te veel nadent of dit wel bij zijn imago past. Het is trouwens gebleken dat hij in dit format nog altijd *den Bent* is die ik ken.' Die knikt. 'The voice is een circus, maar wel een waarin ik mezelf mag zijn.'

LOST IN TRANSLATION

Pedro is meer dan een toevallige passant in het wereldje. Na enkele besluiteloze jaren als copywriter en vooral wereldreiziger – hij werkte een jaar in een kibboets in de Israëliische Negevwoestijn en op een wietboerderij van Australische Hells Angels – ging hij bijna tien jaar geleden in dienst bij Woestijnvis. Hij werd een van de komische breinen achter *De slimste mens ter wereld* en *Scheire en de schepping*.

'Bij Woestijnvis verstaan ze de kunst om mensen hun ding te laten doen. Tussen mijn werk door mag ik een

boek schrijven (*Van den hond*, red.) of mee op tournee met Saint Amour, volgend voorjaar. Ik leerde Kamagurka kennen en jarenlang maakten we samen cartoons, onder meer voor *Humo* en *Charlie Hebdo*. Nu ben ik met mijn vriendin aan het nadenken over een fictiereeks. Voor mij is dat even rock-'n-roll als het leven dat Bent leidt. Ik ben alleen jaloers op zijn muzikale talent, omdat ik dat totaal ontbeer, en op zijn tournees in Japan. Sinds *Lost in translation* wil ik absoluut zo'n Suntory-whisky drinken in een hotelbar in Tokio.'

In afwachting blijft hij zich op eigen grondgebied met een jongensachtige gretigheid amuseren. 'En misschien kan ik op termijn mensen iets leren. Ik heb niet veel autoriteit omdat ik daar niet per se in geloof – ik ben ook absoluut geen strenge vader – maar ik zie wel snel of iemand in ons vak het heeft of niet. Anderen iets mogen bijbrengen zou me echt gelukkig maken.' Ook Bent begeleidt mensen met plezier. En succes, want vorig jaar won »



ROOMMATES
1 NACHT, 2 MENSEN, 4 MUREN

liFe

ROOMMATES
PEDRO ELIAS EN
BENT VAN LOOY

Tom, zijn kandidaat in *The voice*. Het is goed om dat even in herinnering te brengen, want anders zouden we kunnen twijfelen aan zijn gezag en vakkennis, zoals hij daar zit in zijn pyjama. Die is uiteraard onberispelijk, maar hij doet toch een tikje af aan zijn sérieux, zeker omdat hij op een roze bedsprei zit die bij Pedro meteen scabreuze associaties oproept.

CAVIA

‘Ik ben standaard al in de war, maar hier ben ik het nog meer’, zucht Pedro. Hotel Mozart, op nog geen driehonderd meter van de Brusselse Grote Markt, is dan ook, op z’n zachtst gezegd, een eclecticische plek. Eenmaal door de schuifdeuren word je er overvallen door de zware geur van lelies, de symfonische evergreens op repeat, en vooral door het decor. In wat lijkt op een Marokkaanse kashba is geen centimeter muur of vloer niet voorzien van versiering of verguldsel. In de lobby klatert onophoudelijk een fontein. Ergens daartussen is het muzikale wonderkind vereeuwigd in schilderijtjes. Begrijpe wie begrijpen kan. Pedro moet erom lachen, maar de krapte en kitsch van de kamer zijn een ware beproeving voor Bent. Hij die een halve crisis krijgt als hij voor een optreden de juiste wax niet bij zich heeft. Hij die zijn eigen kledingcollecties ontwierp en zijn naam leent aan een witte bordeauxwijn. ‘Ik ben blij met wat ik krijg. Hij is gewoon een verwerde rockster’, grijnst Pedro. ‘Helemaal niet’, steigert Bent. ‘Ik heb al in de afgrijselijkste achterafkamertjes geslapen, bijvoorbeeld op de Reeperbahn in Hamburg.’ Pedro lacht nog harder. ‘Elkaar plagen is een deel van onze dynamiek, vrees ik. Onlangs zei ik tegen Bent: “Gij zijt mijn beste vriend. Het is te zeggen: in

Brazilië heb ik nog een beste vriend.” Waarop hij antwoordde: “Ik heb er nog zes in New York.” Bent had gewoon gehoopt op een groot, luxueus hotelbed, zegt hij, nu hij eens een nacht babyloos is. Zijn dochter Harper is tien maanden oud, Pedro’s zoon Rover drie maanden. Bent is peter. ‘Toen Bent ons kind kwam bezoeken, verwachtte ik een kruippakje of een flessenwarmer. Maar nee, hij was in Parijs bij vier taxidermisten gaan aankloppen.’ ‘Opgezette cavia’s blijken niet zo populair’, grijnst Bent. ‘Ik neem de cavia nu soms mee naar belangrijke afspraken’, gaat Pedro verder. ‘Ik heb er al veel om gelachen want hij heeft een domme muil.’

De vraag waarom iemand een cavia in godsnaam een geschikt geboortecadeau vindt, moet ik expliciet stellen. ‘Oh ja,’ glimlacht Pedro, ‘dat is omdat ik Bent een goed jaar geleden verteld had dat ik een meisje had ontmoet en dat ik met haar een kind wilde.’ ‘Hij kende haar nog maar drie dagen’, vult Bent droog aan. ‘Bent zei: begin met een cavia. Als je daarmee niet te snel tot co-ouderschap overgaat, kun je misschien een kind proberen. Natuurlijk ben ik begonnen met de baby. Dat Bent me dan bij de geboorte zo’n beest schenkt, klopt helemaal. Ik vind het fijn dat hij zijn verhalen afmaakt.’ Deze twee vaders zijn allebei op hun bestemming, zeggen ze. ‘Ik was eerder al waar ik mogelijk moest zijn,’ zegt Pedro, ‘maar zoets als bij Evelien had ik nog nooit gevoeld.’ ‘Mij overvallen zulke geluksgevoelens op de raarste momenten’, zegt Bent. ‘Als ik Harper zie, maar evengoed als ik een mooie zin lees, een grappige hond zie of aan de Schelde sta te ruiken – die ruikt modderig, maar ook hoopvol,

alsof alles mogelijk is. Ik denk natuurlijk iedere dag aan het einde, maar iedere dag krijg ik ook zo’n gelukschokje waardoor ik denk: wow, blij dat ik hierbij mag zijn.’ De twee beleven op dit moment een nogal heftige combinatie van slapeloze nachten en veeleisende jobs, maar Bent vindt dat die drukte ook een voordeel kan zijn. ‘Toen Harper zes maanden was, zijn we met haar naar Los Angeles gegaan om de plaat op te nemen. Ik vind het goed

BENT
‘IK HEB MIJN
HELE LEVEN
TE HARD EN TE DIEP
OVER HET VADERSCHAP
NAGEDACHT, MAAR TOEN
GEBEURDE HET PLOTS
EN HEB IK DAT NOOIT
MEER GEDAAN’

dat je kinderen laat zien wat er allemaal kan. Soms ben ik lang weg voor het werk, maar Harper zal hopenlijk merken dat ik nadien thuiskom met prachtige verhalen. Dat is veel leuker dan krampachtig aan de haard gekluisterd te blijven. Ik voel me zelfs al enigszins schuldig dat Harper er nu pas is, want de hele periode van Das Pop was voor haar heel interessant geweest.’

TRUFFELS

Pedro knikt vanuit zijn kashbasofa. ‘Ik wil vooral een boeiende vader zijn. Tegen dat Matteo (*zijn zoon van tien uit een vorige relatie, red.*) en Rover zestien zijn, wil ik nog genoeg te vertellen hebben.’ Bents grootste angst was vooral om een afwezige vader te zijn, min of meer door wat hij zelf heeft ervaren, zegt hij. ‘Ik heb mijn hele leven te hard en te diep over het vaderschap nagedacht, maar toen gebeurde het plots en sindsdien heb

PEDRO

‘BENT ZEI: BEGIN
MET EEN CAVIA.
ALS JE DAARMEE NIET
TE SNEL TOT CO-OUDERSCHAP
OVERGAAT, KUN JE MISSCHIEN
EEN KIND PROBEREN.
NATUURLIJK BEN IK
BEGONNEN MET DE BABY’

ik dat nooit meer gedaan’, glimlacht hij. ‘Wat mij vooral geschokt heeft, is dat je, als je een kind krijgt, niet zo verandert zoals ze altijd zeggen. Het is zoals dat belangrijke moment in de muziekgeschiedenis: je gaat van mono naar stereo. De muziek is dezelfde, maar ze klinkt anders, wijder en breder.’ ‘Hij kan het toch mooi zeggen, hè’, grinnikt Pedro. ‘Bent heeft een werende zin geschreven op de achterflap

van mijn boek. Het probleem was dat ik die mooier vond dan wat ik in mijn boek had geschreven.’ Deze mannen – 39 en 41, met heldere oogopslag – willen iets betekenen. Iets losmaken bij hun publiek. Troost, vertier of misschien allebei. ‘Mijn hele jeugd moest en zou ik muzikant worden. Al de rest moest daarvoor wijken’, vertelt Bent. ‘De laatste jaren laat ik het meer los. Ik ben blij dat ik me nu kan overgeven aan wat er op mijn pad komt.’ Creatief vooruitkomen in het leven, dat wil hij, net als Pedro trouwens, nog altijd. Ja, ook nu ze vader zijn en dat in het licht van de eeuwigheid misschien zwaarder doorweegt dan muzikant of schrijver zijn. ‘Een kind krijgen is even een morele boost en daarna gaat de ellende onverstoord verder’, glimlacht Bent. ‘We blijven allemaal varkens op zoek naar de volgende truffel.’ ‘Niet per se de grootste truffel, maar wel een speciale’, zegt Pedro. ‘Een die er op het eerste gezicht misschien uitziet als een rabarber.’

ZWEMOBSESSIE

Ze halen een nieuw pintje uit een plastic zak van de nachtwinkel – Hotel Mozart heeft geen bar – en klinken. Op het kroost, het samen zijn, maar ook op Bents soloplaat. Die verschijnt in het voorjaar. ‘Jason Falkner, met wie ik alles ingespeeld heb, maakte de volgende vergelijking. Mijn vorige plaat was als de Silencio, de privéclub van David Lynch in Parijs waar we een paar keer gespeeld hebben: je moest een lidkaart hebben om binnen te komen. Bij de nieuwe plaat is het deurbelid minder streng. Ze is veel genereuzer. Het concept is ook minder afgelijnd. Gewoon het leven zelf en het onderweg zijn inspireerden me.’

Pedro kreeg al een preview. ‘Wij zijn ’s nachts de snelweg op gereden om ernaar te luisteren. Het was prachtig. Ik zag hem genieten. Heel snel had ik een top drie. Ik zei zoals altijd rechtuit mijn gedacht, net zoals Bent dat doet over mijn teksten.’ Eerlijkheid als hoogste goed. Pedro vertelt over die avond waarop Bent hem aan de keukentafel tekende. ‘Als een mannetje dat zo krampachtig een rots vasthoudt dat je je afvraagt hoelang hij het nog volhoudt. Zo typeerde hij mij in een paar lijnen.’ Het was een jaar of vier geleden en Pedro worstelde echt met alles, zegt Bent. ‘Soms vond ik dat heel droevig om te zien, maar soms was het ook pure slapstick. Als hij diepgevroren erwttjes kocht, was hij er zeker van dat die ontdooid zouden zijn tegen dat hij thuis was.’ ‘Ik had in die jaren een zwemobsessie’, glimlacht Pedro. ‘Ik zat in een club en zwom vijf avonden per week, zonder één les te missen. Na elke keer mocht ik van mezelf een blauw bolletje in een Word-document zetten. Als ik er na een week vijf op een rij zag, was dat het sein dat ik me gelukkig mocht voelen. Ik vond het schoon dat Bent toen heel voorzichtig aanbracht dat ik misschien kon overstappen naar vier bolletjes per week.’ ‘Ik beleefde wilde, opwindende jaren met Kama. Ook privé leefde ik snel en gulzig. Tot mijn hoofd uiteindelijk op de noodknop duwde. Vanaf toen ervoer ik een soort constante paniek.’ Bent komt tussen. ‘Wat het eigenlijk oploste, was het vermogen om in te zien dat het bij momenten ook grappig was.’ ‘Het leukste aan die shitty periode vond ik dat Bent mij op een aangename manier kon uitleggen’, beaamt Pedro. ‘Veel mensen maakten zich misschien »

liFe

ROOMMATES
PEDRO ELIAS EN
BENT VAN LOOY

ernstig zorgen, maar ik herkende het iets te goed', zegt Bent. Hij verwijst naar de blitzjaren na Das Pops debuutplaat *I love*. 'Dat blijktbaar nog mensen, vrienden dan nog, hadden meemaakt wat ik meemaakte, bracht me tot rust', zegt Pedro. 'Terwijl ik me vroeger vastklampte aan van alles om niet diep te vallen, klamp ik me nu vast aan mooie dingen die ik niet wil verliezen.'

FILTERLOOSHEID

In de gang onder onze 'koninklijke' suite weerklinkt verbaasd gelach van Duitse toeristen die zich voor het eerst in dit doolhof van een hotel wagen. Bent trekt zijn pyjama recht en woelt zijn kuif in model, terwijl Pedro zichtbaar zit te genieten van de tijd en een goed gesprek. Dat is in zijn geval per definitie erg openhartig, want op Pedro zit geen rem. Hij zegt en vraagt wat hij denkt zonder eerst de boel af te tasten.

'Het is ongelooflijk dat ik niet beseft dat ik geen filters heb', fluistert hij. 'Me zo kwetsbaar opstellen, is voor mij een dagelijkse oefening', zegt Bent. 'Er is maar één plek waar ik misschien dicht bij het Pedro-zijn kom: op het podium. Daar moet je je harnas sowieso afleggen. Ik vind het geweldig dat Pedro dat constant doet, maar het is ook gevaarlijk. Normale mensen...' – hij barst in lachen uit. 'Noteer dat maar!' roept Pedro. 'Normale mensen trekken schermen op om naar het werk te gaan', gaat Bent verder. 'Hij niet. Het gevolg is dat hij 's avonds soms bont en blauw thuis komt.' Pedro knikt. 'Ik word snel geraakt. Maar ik voer geen zoektocht naar bewapening. Ik maak mezelf wijs dat ik door die filterloosheid veel meemaak.'

PEDRO
'IK BEN NAAR
ARGENTINIË GEREISD
OMDAT IK EEN BOEK
VAN BORGES WILDE LEZEN
IN BUENOS AIRES, MAAR
OOK OMDAT IK NAAR MESSI'S
GEBOORTESTREEK
WILDE'

BENT
'IK VIND
VOETBAL NIET LEUK
OMDAT HET NOOIT
GRAPPIG IS'

Ook Bents leven kun je bezwaarlijk saai noemen. Hij is net terug van Engeland, waar hij de Britse aflevering van *The original soundtrack* heeft opgenomen, het Klara-programma waarin hij aan de hand van muziek een streek of stad bereist. Hij woont afwisselend in Antwerpen en Parijs met zijn vriendin Martena Duss, een Zwitserse make-upartieste, even gedreven door nieuwsgierigheid als hij. Ze kwam net op de proppen met *Het grote receptenboek tegen verveling*, door haar geïllustreerd, boordevol ideeën voor dode momenten. Tel Aviv is de favoriete stad van Bents vriendin met de Bowie-ogen. 'We kunnen er eens samen naartoe en dan bij mijn zus pitten,' haakt Pedro

enthousiast in. 'Mijn zus woont al meer dan tien jaar met haar man in zijn geboorteland. Ze leven daar alsof ze geen morgen kennen. Er is volgens mij geen enkele stad waar zoveel gefeest wordt.' We raken even de donkerte aan, de complexiteit van de regio, en Bent pikt in. 'Misschien is er sinds de geboorte van Harper toch iets veranderd. Ervoor dacht ik altijd: als er oorlog is, onttrek ik mij daaraan. Maar nu snap ik dat je irrationele beslissingen kunt nemen als iemand je kinderen bedreigt.'

COUP DE FOUDRE

En zo schakelen de vrienden, hoog in kamer 116, moeiteloos tussen ernst en scherts. Soms zijn ze het roerend eens, soms totaal niet. Over voetbal, bijvoorbeeld. Pedro heeft zijn hart verpand aan FC Barcelona – zijn vader is een Catalaan die opgroeide in Les Corts, de wijk rond het vroegere stadion van de topclub. 'Ik ben naar Argentinië gereisd omdat ik een boek van Borges wilde lezen in Buenos Aires, maar ook omdat ik naar Messi's geboortestreek wilde.' Hij blinkt bij zoveel magie.

'Ik vind voetbal niet leuk omdat het nooit grappig is', zegt Bent. 'Voor sommige supporters is het serieuzer dan het leven zelf. Dat snap ik niet.' Pedro onderbreekt hem. 'Ken je Mascherano? Een verdediger bij Barça, ook een Argentijn. Tijdens het laatste WK scheurde hij zijn anus en sindsdien noemt de hele ploeg hem Mascheranus. Is dat grappig of niet?' vraagt hij bloedserieus. Bent schudt van nee. 'Dat is een woordspelletje, maar in het spel zelf zit geen humor. Dat is nochtans heel belangrijk, zoniet hét belangrijkste in mijn leven. Muziek, schilder- »



liFe

ROOMMATES
PEDRO ELIAS EN
BENT VAN LOOY



kunst, dieren: in alles wat ik mooi vind, zit ook iets grappigs.' 'Geldt dat dan voor alle sporten?' wil Pedro weten. 'Nee', antwoordt Bent meteen. 'Polsstokspringen is wel grappig.' Zelf houden ze het bij wandelen. Kilometers malen op de Kalmthoutse heide. Ze begonnen er direct mee toen ze elkaar leerden kennen. 'De *infatuation*, als je wilt, van die eerste weken kunnen we nooit meer benaderen', zegt Bent. 'Maar het is zoals met de liefde: het verdiept zich.' Ze lachen luid. De coup de foudre vond bijna zes jaar geleden plaats achter de schermen van *De slimste mens ter wereld*. Gek genoeg leerden ze elkaar dus niet kennen in Gent, waar ze enkele jaren gelijktijdig woonden. 'Het is mooi dat het universum toen heeft gezegd: wacht, dat is niet voor nu', vindt Bent. Pedro maakt de parallel met het tv-programma dat ze ooit samen gaan maken. 'We zijn niet gehaast en dat vind ik heel geruststellend. Ik heb er een soort vertrouwen in dat ik niet altijd heb in mijn soloactiviteiten.'

MODDERWORSTELLEN

Pedro tast een laatste keer in de zak met biertjes. 'Geubels en de idioten' is nu zo'n rollercoaster van emoties dat ik snak naar verstilling. Ik wil ook meer zijn dan alleen die idioot. Daarom kijk ik zo uit naar Saint Amour. Maar tegen het einde van die vijftien optredens zal ik waarschijnlijk alweer verlangen naar meer actie.' 'Je kunt modderworstelen met een collega-auteur', suggereert Bent. 'Dat zou het allerhoogste zijn', knikt Pedro. Terug ernstig vertelt hij hoe hoopgevend hij het vindt dat schrijven iets is wat je je hele leven kunt doen, een beetje zoals Hemingway. 'Ik heb schrik dat er op een tv-maker een beperkte houdbaarheidsdatum staat.'

'Dat gevoel had ik altijd over rock-'n-roll', zegt Bent. 'Dat moet je doen als je jong bent, terwijl je op je 48ste wel nog kunt beginnen te schilderen en zelfs een jonge artiest kunt worden genoemd.'

Zijn penseel en palet haalt hij sinds zijn studies schilderkunst nog maar zelden boven. 'Soms is het verleidelijker om te kiezen voor muziek en televisie, omdat je er meteen iets moois voor terugkrijgt. Ik heb al prachtige concerten gespeeld waarop heel veel mensen samen met mij in het moment zaten. Dat gevoel slijt niet. Maar dat is nu allemaal weg. Dat goede gevoel van toen is nu slechts een vage herinnering. Terwijl een schilderij blijft.' Pedro weet zeker dat Bent ooit een atelier voor zichzelf bouwt, net zoals hij weet dat ze ooit samen een lange reis maken. 'Naar Scandinavië', zegt hij. 'Of we gaan in de pampa's zitten onder een muskietennet', grinnikt Bent.

'Weet je welke oefening ik soms doe?' vraagt Pedro. 'Ik pik enkele highlights uit mijn leven, van tien, twintig jaar geleden. Ik bekijk ze alsof het foto's zijn en vraag me af: hoe ben ik daar beland? Het is even spannend te weten dat er nog veel van die foto's aankomen. Over tien jaar zitten we misschien op een boorplatform in Micronesië.' 'Met een Mickey Mouse-masker op', vult Bent naadloos aan. 'Of op een zetel van nepleer, volledig ingesmeerd met roomboter.' 'Dat is toch een geweldige vorm van troost?' zucht Pedro. 'Het voelt als een voorshot op het genot.'

Logeren met twee in Hotel Mozart
kan vanaf 120 euro.
www.hotel-mozart.be

einDe